

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 80/15
Люксембург, 9 юли 2015 г.

Решение по дело C-87/14
Комисия/Ирландия

Комисията не е доказала, че Ирландия не е изпълнила задълженията си при прилагането на Директивата относно работното време за болничните стажант-лекари

Директивата относно организацията на работното време¹ предвижда, че всеки работник има право на минимална продължителност на междудневната и междуседмичната почивка. Освен това средното работно време за всеки седемдневен период, включително извънредният труд, не трябва да надвишава 48 часа. На последно място, държавите членки могат да предвиждат референтни периоди за прилагането на тези правила, стига посочените периоди да не надвишават 6 месеца, а при наличие на обективни или технически съображения или съображения, свързани с организацията на работа — 12 месеца.

В Ирландия Ирландският лекарски съюз (Irish Medical Organisation), който представлява всички практикуващи на територията на тази държава лекари, и Изпълнителната служба по здравеопазването (Health Service Executive) — представляващият здравните органи публичен орган, сключват колективен трудов договор и изготвят типов трудов договор за болничните стажант-лекари (наричани по-нататък „NCHD“).

Комисията смята, че някои разпоредби на колективния трудов договор и на типовия трудов договор са в противоречие с нормите на Директивата, по-специално с тези относно минималната продължителност на почивките и ограничаването на продължителността на седмичното работно време. Тъй като намира за незадоволителни представените от Ирландия обяснения, Комисията решава да предяви пред Съда иск за установяване на неизпълнение на задължения.

В постановеното на днешна дата решение **Съдът отхвърля иска на Комисията поради липса на доказателства.**

По отношение на довода на Комисията, че някои часове за обучение на NCHD неправилно не се отчитат като „работно време“ (тези обучения се организират от самостоятелни спрямо работодателя учебни заведения и се провеждат или в помещения на работодателя, или на други места, като продължителността им е между 2 часа и 30 минути и 17 часа на месец), Съдът отбелязва, че **Комисията не е доказала, че по време на тези обучения NCHD са на разположение, за да оказват медицинска помощ на пациентите, и са длъжни физически да бъдат на определеното от работодателя място и да останат на разположение на последния, за да могат при необходимост незабавно да изпълнят съответните задачи.** Освен това Съдът констатира, че типовият трудов договор не поражда за NCHD задължение за обучение и не предвижда или налага конкретни трудови задължения във връзка с обучението.

¹ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3).

Комисията поддържа също, че съгласно колективния трудов договор референтният период за NCHD, чиито трудови договори са със срок над дванадесет месеца, е увеличен от 6 на 12 месеца, а това според нея било в противоречие с разпоредбите на Директивата. В това отношение Съдът смята, че Комисията не е успяла да обясни защо не са изпълнени условията за такова увеличение, при положение че Ирландия изтъква наличието на **обективна или свързана с организацията на работата причина** по смисъла на Директивата (а именно че NCHD трябва да могат да бъдат включвани в служебния график при възможно най-голяма гъвкавост).

На последно място, Съдът разглежда довода на Комисията, че с типовия трудов договор, от една страна, на NCHD не се гарантира установената в Директивата минимална продължителност на междудневните и междуседмичните почивки или компенсирането с равностойни периоди за почивка, и от друга страна, не се ограничава изрично общата продължителност на седмичното работно време. Съдът посочва, че **като се позовава на някои единични разпоредби на типовия трудов договор, по чийто точен обхват впрочем има спор между страните, Комисията не успява да докаже наличието на противоречаща на Директивата практика**. Освен това Съдът отбелязва, че между страните няма спор, че правната рамка, установена със законодателството за транспониране на Директивата, е ясна и във всички случаи — приложима.

ЗАБЕЛЕЖКА: Искът за установяване на неизпълнение на задължения, насочен срещу държава членка, която не е изпълнила задълженията си, произтичащи от правото на Съюза, може да бъде предявен от Комисията или от друга държава членка. Ако Съдът установи неизпълнението, съответната държава членка трябва да се съобрази с решението във възможно най-кратък срок. Когато Комисията прецени, че държавата членка не се е съобщила със съдебното решение, тя може да предяви нов иск, като поиска налагане на имуществени санкции. В случай обаче, че Комисията не е уведомена за мерките по транспониране на дадена директива, по нейно предложение от Съда могат да бъдат наложени санкции на етапа на първото съдебно решение.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708